

PŘED 65 LETY ZVÍTĚZILI TŘEBOŇŠTÍ VESLAŘI NA OLYMPIÁDĚ V HELSINKÁCH

text: Miroslav Král

Nechce se tomu ani věřit, že je to v letošním červenci již neuvěřitelných 65 let, kdy treboňští veslaři dosáhli významného úspěchu ve veslařském sportu. Byl to především první světový úspěch dosažený československými veslaři na olympijských hrách a přitom, a to v klasické kategorii čtyřka s kormidelníkem.

Na XV. olympijských hrách konaných ve finských Helsinkách v roce 1952 zvítězila 23. července treboňská posádka ve složení: Karel Mejta, Jiří Havlis, Jan Jindra, Stanislav Lusk a kormidelník Miroslav Koranda ve finále před posádkami Švýcarska, USA, Finska a vybojovala tak zlaté medaile. V závodě čtyřek s kormidelníkem bojovalo o vítězství celkem 17 států se svými posádkami.

Treboňští rodáci dosáhli úspěchu nejvyššího, jakého sportovec vůbec může dosáhnout. Kolébkou tohoto úspěchu byl ostrov se starou loděnicí a hladina treboňského rybníka Svět. Úspěch a dosažené výsledky měly své kořeny v nezměrné dlouholeté pili a houževnatosti, odříkání, tvrdé práci a v neposlední řadě i velké lásce k veslařině, sportu velmi tvrdému a náročnému. Velké úsilí, trpělivou práci a všestrannou pomoc a schopnosti prokázal tomuto společnému dílu také Treboňák Miroslav Mejta, bratr olympionika Karla Mejty, a to ve funkci trenéra.

Velmi dobré výsledky na domácích i zahraničních vodách a dosažení prvního titulu mistra ČSR v roce 1951 a další významná vítězství

a umístění na kvalifikačních závodech v roce 1952 byly důvodem k tomu, že trenérská rada nominovala treboňskou čtyřku na další mezinárodní závody. Další dvě suverénní vítězství v kvalifikačních závodech v Praze zpečetily právo účasti treboňské posádky na závěrečných přípravách a odjezdu na XV. olympijské hry.

Mořský záliv Meilahti připomínal Treboň

V místě olympijských her ve finských Helsinkách si treboňští veslaři prohlédli dějiště budoucích bojů, mořský záliv v Meilahti. Jak překvapující byla podobnost tohoto místa s prostředím treboňského rybníka Svět. Stejně rákosí, ostrůvky, klidná voda – jen trochu chladněji. Je těžké zapomenout na smutný dojem při porovnání 16 vybraných lodí z celého světa se starobylou čtyřkou, nazývanou „babička“, z treboňského ostrova a rybníka Svět, která doprovázela treboňské veslaře.

Pak přišel 20. červenec 1952 a první boj a postup do semifinále. V třetí rozjízdce po velmi dobrém startu a velkém finiši zvítězila treboňská čtyřka o jeden a půl lodě před Nory, Holanďany a Japonci. Druhý den se jelo semifinále. Velký finiš zajistil treboňským vítězství a tím i postup do finále. Odměnou jim byla druhý den návštěva na olympijském stadionu, kde mohli zhlédnout strhující vítězství Emila Zátopka v závodě v běhu na 5 kilometrů.

Přišel 23. červenec – den vítězství. Finálová jízda se jela za poměrně silného protivětru.

Treboňské posádce se i přesto podařilo zvítězit o jeden a půl lodě před Švýcarskem, které o špičku lodě vyrvalo stříbrnou medaili Američanům. Vzadu zůstala loď Anglie a Finska.

Na stupni vítězů, na můstku před tribunou dochází k dekorování vítězů. Dvě děvčátka ve finských národních krojích přináší kytice červenobílých karafiátů pro každého závodníka – člena čtyřky s kormidelníkem. Na poduškách přináší rovněž zlaté olympijské medaile. Zasluhou treboňských chlapců se nad mořský záliv v Meilahti nese do výšin za zvuků československé státní hymny vlajka Československa.

Návrat domů

Jaký byl triumfální návrat domů? Vzrušující byly pocity při přistání na pražském letišti, stejně jako při jízdě Prahou nebo při impozantním průvodu olympioniků před tisíci nadšenci na stadionu na Strahově. Zlaté treboňské olympioniky přijal tehdejší předseda vlády Zdeněk Fierlinger a předal každému poukázku na 4 metry vojenské látky na šaty. Takové bylo tehdy finanční ocenění za zlatou medaili a státní reprezentaci. A jako závěr přišlo nejsrdečnější uvítání při slavném návratu do rodné Treboň. Na vlakové zastávce vítali slavné olympioniky jejich rodiny, sportovní fanoušci, přátelé, známí i žáci a studenti místních škol. V průvodu s kapelou šli společně od zastávky až před radnici na treboňské náměstí, kde byli přivítáni zástupci treboňského Sokola a dalšími zástupci města Treboň.

Na závěr tohoto článku bych použil slova vyznání zaslužilého mistra sportu a jediného žijícího člena zlaté olympijské čtyřky Jana Jindry, který se v nedávných dnech dožil významného životního jubilea 85 let. V rozhovoru **Jan Jindra** uvedl: „Treboň, to je moje rodiště, můj domov. K němu patří rybník Svět s ostrovem a starou a novou loděnicí. O našem kraji se vypravuje a píše, že vychovává člověka k životu tvrdému, k životu všemu nebezpečí vzdorovitému, jako ty duby na hrázích našich rybníků. O nás a jeho obyvatelích pak, že jsme pracovití, ale spíše nemluvní. I mně se těžko píše a hovoří o tom, co je mi drahé. Olympijská zlatá medaile a i ty ostatní, neztratily nic na svém lesku, rád se na ně i po 65 letech podívám, vždyť patří k našemu mládí a k ocenění naší práce. Zároveň si ve vzpomínkách připomenu chvíle slavnostního ceremoniálu v Helsinkách, které jsem prožil. Ale pro mne a věřím, že i pro Karla Mejtu, Jirku Havlise a Stanislava Luska byl nehlubším zážitkem návrat domů a shledání s rodnou Treboň. S tátou, maminkou, sourozenci, přáteli, zkrátka s Treboňáky. To byl a zůstane největší zážitek na celý život. Domov v té nejvlastnější podobě, tolik lásky nikde nenajdeš!“

redakčně kráceno